

Ἀμλ. Στραβὸν λοιπὸν τὸν ἀρχηγόν των θέλουν;
 Ἐκ τῶν στραβῶν ἐγὼ δὲν εἶμαι πρῶτος;
 Βίβετε πότε ἐπορεύθην ἴσια;
 Στραβόπους ἂν αὐτὸς ἀποκαλεῖται,
 Πλὴν στραβοκέφαλος ἐγὼ καλοῦμαι.
 Οἴμοι λαέ μου, τί ἐποίησά σοι;
 Μήπως νομάρχας, γραμματεῖς, ταμίας,
 Κλητῆρας καὶ γραφεῖς κ' εἰρηνοδίκας
 Δὲν ἐπλάσα ἐκ σοῦ πολλοὺς πολλὰκις;
 Καὶ ἂν ποτὲ ἠλώθη ἐξ ἐφόδου
 Ἐν Ὑπουργεῖον τῆς ὁδοῦ Σταδίου
 Ἡ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ πάντοτ' ἐξίσου
 Τὰ λάφυρα διένειμα. Λαέ μου,
 Εἰς τί σοι πταίω;

(Φωναὶ ἔξωθεν) Ζήτω ὁ Στραβόπους!

Ἀμλ. Ἄ! λοιπὸν οὕτω μὲ διώκει; ἔγω.
 Ἡρωϊκῶς κ' ἐγὼ νὰ πέσω θέλω.
 Συναξατέ μοι τοὺς πιστοὺς, καὶ θέτε
 Τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου,
 Ὅν ἔδωκέ μοι ὁ λαὸς ὡς δῶρον.
 Πρὶν πέσω πρὸς αὐτοὺς θὰ ἐκφωνήσω
 Ἐνα τῶν πρώτων, παλαιὸν μου λόγον
 Ἴν' ἀποθνήσκων ἅν φανῶ πῶς ἤμην
 Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος.
 Ἐμπρός.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΚΟΛΛΥΒΟΣ καὶ οἱ ρηθέντες

Κόλ. (Εἰσέρχόμενοι) Ἀργά, ὦ ἡγεμόν' ἡ ἦτα
 Βῖνε τελεία.

Ἀμλ. Κόλλυβε, τί λέγεις;

Κόλ. Τὸ ἀληθές· μ' ἐγέμισαν μολύβι.

Ἀμλ. ὦ Κόλλυβε! τὰ κόλλυβά μου φέρεις.

Κόλ. Θάρρος!

Ἀμλ. Θεοί!

Κόλ. Ἀφήσατέ με μόνον. (Ἐξέρχονται)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ἈΜΛΕΤΟΣ μόνος.

Καὶ τώρα τί θὰ πράξω; . . . θ' ἀποθάνω!
 Τοῖς ἔδωκα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.
 Εἰν' ἀληθές ὅτι καὶ πάλιν οὕτω
 Τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ἔχω δώσει,
 Πλὴν μὴ κρατήσας αὐτὸν τότε εἶχον
 Δικαίωμα ἐκ νέου νὰ τὸν δώσω
 Καὶ νὰ τὸν λάβω. Ὅταν δίδης λόγον
 Τιμῆς, δὲν δίδεις τότε ταυτοχρόνως
 Καὶ τὴν τιμὴν τοῦ λόγου, ἐπομένως
 Εἰς σὲ ἀνήκει νὰ τὴν παζαριάσῃς . . .

(Σιγῇ πρὸς στιγμήν).

Καὶ θνήσκω, φεῦ! ὡς ἡ Τραδιάτα, νέος,
 Ἀμαρτωλὸς καθὼς ἐκείνη . . . ὁμως

ΦΘΕΙΡΟΛΟΓΙΑ.

Ι

Τὰδε λέγει **Χεσμέξ ὁ Ἰμβριος** πρὸς τὰς κρινοπα-
 ρεῖους θυγατέρας τῆς βῦας: Μὴ ζηλεύσητε ἂν, μήτε τὴν
 καλλονὴν μήτε τὴν φλυαρίαν μήτε τὴν φιληδονίαν τῶν γυ-
 ναικῶν θὰ ψάλλω κατὰ τὴν πρώτην μου ἐπάνοδον. Πρὶν ἢ
 ἡ γῆ ἐκπολιτισθῇ καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐννοήσῃ καὶ λα-
 τρεύσῃ τὸ καλὸν, ὑπῆρχον σφαῖραι κατοικοῦμεναι ὑπὸ λο-
 γικῶν καὶ ἀλόγων ζώων καὶ σφαῖραι κατοικοῦμεναι ἀπο-
 κλειστικῶς ὑπὸ φθειρῶν. Οἱ πατέρες ἡμῶν, οἱ δοξάσαντες
 τὴν τρίτην δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ καταλύ-
 σαντες τυραννίαν τεσσάρων αἰώνων, ὑπῆρξαν αὐτοὶ κατὰ
 λυμα καὶ σκῆνωμα τῆς πλανοδίου φυλῆς τῶν φθειρῶν· ἐν-
 νοεῖται δὲ ὅτι καὶ αἱ μητέρες ἡμῶν. Πεποικιλμένη καὶ χρυ-
 σοῦφαντος καὶ ἀργυρόπεζα καὶ λιπαρόπους καὶ πορφυροπέ-
 λιδος καὶ τριχοκυρουῖσα καὶ ὑποκαμισοσταδιοδρομοῦσα
 φθεῖρ, ἐρατεινὸν πλάσμα καὶ καύχημα τῆς ἀρχαϊκῆς σοφίας
 καὶ τῶν ἀρχαϊκῶν κεφαλῶν, πρὸς σὲ ἐνθουσιῶσα στρέφει ἡ
 ἐνθερμος καρδιά μου, παντὸς ἄλλου στερηθεῖσα ἐνθουσια-
 σμοῦ, ἀνυπόμονος νὰ ὑμνήσῃ τὴν χάριν σου, τὴν ἀβρό-
 τητά σου, τὴν εὐμέλειάν σου, τὴν στιλπνότητά σου, τὴν

περιστροφικὴν σου κατασκευὴν, τὰ μοναστικά καὶ ρωμαν-
 τικά σου ἥθη, τὰς φιλοπολέμους σου κλίσεις, τὴν εὐστροφίαν
 σου, τὴν ὠκυποδίαν σου καὶ τέλος τὴν ἀδδηφαγίαν σου,
 καθ' ἧς τοσοῦτοι καθηγηταὶ τῆς φιλολογίας καὶ ἑλληνοδι-
 δασκαλοὶ καὶ δημοδιδάσκαλοι μελανὰ καὶ ἐρεβώδη παρά-
 πονα ἐξερεῦγονται· διότι συνειθίζεις, ὦ φθεῖρ, νὰ φοιτᾷς
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς νωθὰς αὐτῶν κεφαλὰς καὶ νὰ συμπα-
 ρίστασαι; ἐν τῇ ἀπειρῇ σου μεγαθυμίᾳ, εἰς τὰς περὶ κλί-
 σεων καὶ συζυγιῶν καὶ συνωνυμιῶν καὶ ἑτερωνυμιῶν θεω-
 ρίας καὶ ν' ἀπορροφᾷς, ὡς εὐεργετικὴ μηχανή, τὸ νόθον αἷ-
 μα τῶν τοιούτων κρανίων. Ὑπὸ ταύτην δὲ τὴν ἐποψιν φρον-
 τίσεις σὺ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι δημοσίας ἐκπαιδεύσεως πλειό-
 τερον παντὸς ὑπουργοῦ καὶ παντὸς συλλόγου. Μάτην ὁ πο-
 λιτισμὸς πειράται νὰ σ' ἐκθρονίσῃ, βασίλισσα τῶν ἡμετέρων
 κεφαλῶν· ἐν ὅσῳ ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ τὴν περίοδον αὐτοῦ
 καὶ τὸ ζενιθὺ ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στερεώματος, σὺ θὰ
 ἦσαι τὸ ζενιθὺ τοῦ ἀνθρώπινου συστήματος. Μάτην πολυτο-
 κοῦσιν αἱ μητέρες τῶν κορεῶν, τῶν ψύλλων καὶ τῶν σκνι-
 πῶν· ταῦτα εἶναι καὶ θὰ ἦναι αἰωνίως χυδαῖα καὶ ἄμουσα
 καὶ ἀγεωμέτρητα ζωῦφια, ἄνευ καλαισθησίας καὶ φαντα-
 σίας, ἐνδαιατώμενα μεταξὺ σεσηπότην σανίδων καὶ κατὰ
 τὰς ὁπὰς πιεροφορέων στρωμάτων καὶ ἐν ταῖς πτυχαῖς
 ρυπαρῶν σινδόνων, ἐν ᾧ σὺ αἰωνίως κατοικεῖς ἐπὶ εὐαίρετον
 σφαῖρας, ὡς καὶ ὁ ἀνθρώπος, καὶ ἂν καλπάζῃς ἐνίοτε περὶ

Ἀνάγκη, θάρρος, καὶ ἐγὼ νὰ δεῖξω.
Κάτω μὲ ρίπτει ὁ λαὸς μου, κάτω·
Λοιπὸν ἄς ἀποθάνω ὡς ὁ Κάτων·
Τὸν Φαίδωνα εἰς χεῖράς του ἐκράτει
Κ' ἐγὼ μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας
Θεὲ νὰ κρατῶ τὴν τελευταίαν Ὄραν.
Ἱατρικὴ, ὦ παλαιὰ μου τέχνη,
Βοήθησόν με σὺ νὰ ἀποθάνω,
Εὐρέ μου σὺ ἐν φάρμακον, ἐν ὄπλον
Ὅπως ἐγὼ εὐθὺς τὰ κακαρώσω,
Ὅμως ἡ μύτη μείνῃ ἀκεραία.

(Πλησιάζει πρὸς τινὰ γυναικα, ὅπου κεῖται
ἐκμύηκην ξυλίνην θήκη).

Τί εἶν' ἐδῶ ; . . δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον !
Ἐν ἐργαλείον κοπτερόν βεβαίως.
Πρίων, ψαλὶς ἢ μάχαιρα . . . μὲ φθάνει·
Μ' αὐτὴν τὰς φλέβας τῶν χειρῶν θά κόψω.
Χαῖρε, Τρικούφε, χαῖρε, Κυβερνήτα !
Μαῦρε—σκορδάτε, χαῖρε καλὴ—γάτα!
Τὴν μύτην ἀποθνήσκων σὰς ἀφίνω
Γιὰ νὰ βουλλώσετε μ' αὐτὴν τὸ χάσμα
Τοῦ κόμματός σας . . . τζόγες μου, addio !
(Ἀνοίγει τὴν θήκην).

Θεοί ! τί βλέπω ! . . ἕνα σεβιτσιάλι ! . .

(Καταπετάσσεται ἡ αὐλαία):

Bobb.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Χάριν δικαιοσύνης λέγομεν ὅτι ὁ διατάξας τὴν προφυλά-
κισιν τοῦ Οὐνθαμ καὶ προκαλέσας οὕτω τὴν παρέμβασιν τῆς
γερμανικῆς πρεσβείας δὲν ἦτο ὁ πρόεδρος κ. Τσάτσος, ἀλλὰ
ὁ προεδρεύων τοῦ τμήματος τῆς διακοπῆς Κ. Βούλγαρης.
Τὰ συγχαρητήριά μας.

Τί μᾶς δίδετε ἂν σᾶς εἴπωμεν ὅτι ἡ Στοά ὡς ἐπιφυλ-
λίδα δὲν δημοσιεύει πλέον τὴν *Νηραῖδα*, ἀλλὰ τὸν *Οὐ-*
φλάνδορ !

Πανηγυρίζομεν σήμερον τὴν ἐπάνοδον τοῦ παρ' ἡμφο-
τέροις τοῖς φύλοις δημοφιλοῦς **Χασμέ τοῦ Ἰμβρίου**.
Ἐίχε παραπλανηθῇ καθὰ μᾶς εἶπον εἰς ἀπάτητα δάση ρεμ-
βασμῶν καὶ μερικὰς χαράδρας αἰσθημάτων. Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ
πάλιν ὁ εὐτυχῶς ἐνεκατέστη εἰς τὰ ὑπόγεια μας μετὰ τὴν
ἰσόφασιν καὶ πάλιν ἵνα ἐκάστη λευκὴ ἢ μέλαινα τῆς ἰδιο-
τρόπου γενεαῖδος του θοῖξ χρησιμεύσῃ ὡς οὐρὰ κομήτου
διαχέουσα σπινθῆρας καλλαισθησίας καὶ πρωτοτυπίας.

Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ κ. **Ἀνδρέας**
Σπαθάρης, διακεκριμένος καθηγητὴς τῶν φυσικομαθημα-
τικῶν. Ὅσων ζῶν ἐγκλείουν ὅλους ὁ Βόσπορος καὶ αἱ
Πριγκιπότητες καὶ ἡ Ἑπτάλοφος καὶ ὁ Πύργος τοῦ Λεάν-
δρου καὶ τὰ ἀρχαῖα Τεῖχη καὶ τὸ Μουχουρδάρι τῆς Χαλκῆς
δόνος καὶ τὸ Καλὴν Καβάκι, τὴν ἐγκλείει μόνος του ὁ κ.
Σπαθάρης. Εἶναι ἀληθὴς ἡλεκτρομηχανή. Τοῦλάχιστον τοι-
οῦτον τὸν ἔγνωρίσαμεν ἡμεῖς. Ἄν ἐγγράσεν, ἔκαμε πολὺ
κακὰ νὰ γηράσῃ, πρὶν μᾶς ἐρωτήσῃ μάλιστα !

τὸν τράχηλον ἀγωνιστοῦ τινός, καὶ ζητῆς νὰ πλεύσῃς εἰς
τὴν λευκὴν θάλασσαν ὑποκαμίτου τινός, τοῦτο πράττεις μό-
νον χάριν γεωγραφικῶν ἐρευνῶν, ὡς οἱ Ἀγγλοὶ ἐπὶ τὸν βό-
ρειον πόλον. Φιλόκαλος καὶ καθάριος, ἀσχολεῖσαι ἡσύχως
ἡμέρας τε καὶ νυκτός ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφεὶ σκιάν καὶ τὴν εὐ-
κρατὴ θερμοκρασίαν τῶν τριχῶν νὰ περικαθάρῃς τὰς ρυπα-
ρὰς κεφαλὰς καὶ συντελεῖς οὕτως ἐν τοῖς μάλιστα εἰς τὴν
ὑγιεινὴν τοῦ παγκοσμίου ἐγκεφάλου. Καὶ ἂν ἐνίοτε ἀπει-
ροκαλῇ τις παλάμη μὲ τοῦς κατεσκληρότας αὐτῆς δακτύ-
λους ἐν πανοπλίᾳ πτυαροσχῆμων ὀνύχων διασείσῃ καὶ κα-
τασκάψῃ τὰ ἱερὰ ἄλσιν, ὅπου ἐνδρασιάζονται, καταδιώκουσα
βαρβάρως καὶ θορυβωδῶς σὲ, τὴν εὐεργέτιν τῆς ἀνθρωπό-
τητος, οὐ σπανίως ἀγνοεῖς τὸ πῶς νὰ διαφύγῃς τὸν κίνδυ-
νον καὶ νὰ ἐξολισθηθῇς διὰ τῆς χαράδρας τῶν ὀνύχων. Ἀλλὰ
καὶ ἂν συλληφθῇς, καὶ ἂν συντριφθῇς μεταξὺ τῶν κατὰ
νῶτον συμπιεζομένων ἀντιχειρῶν, ἢ φωνὴ τῆς ἐσχάτης σου
ἀγωνίας, ὦ φθεῖρ, καὶ τὸ ὑγρόν σου πλατάγημα εἶναι
τοσοῦτον μελωδικόν, τοσοῦτον κύκνειον, τοσοῦτον μεστόν
ἡρέμου παραπόνου, ὥστε σπανίως δὲν μετανοεῖ ἡ καρδιά
τοῦ βαρβάρου καὶ ἀχαρίστου φονέως σου· ὅπως οὐδέποτε δὲ
πάντοτε θνήσκουσα ἀφίνεις ζηλωτὰς ἐκδικητὰς ὁμοφύλους.

II

Ἐπέρχουσι ζῶναι γεωγραφικὰ ἐντὸς τῶν ὁποίων μόνων

παράγονται προϊόντα τινὰ τῆς γῆς, οἷον ὁ βάμβαξ, ὁ σίτος
καὶ ἡ ἄμπελος· οὕτω καὶ ἡ φθεῖρ, τὸ ἐρατεινόν τοῦτο προϊόν,
δὲν παράγεται εἰς πάσας τὰς χώρας καὶ πάντα τὰ κλίμα-
τα. Καὶ καθὼς τὴν Εὐρώπῃν διανέμονται διάφοροι φυλαὶ
κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον συμμεμιγμέναι πρὸς ἀλλήλας, ἡ
λατινικὴ φυλὴ, ἡ γερμανικὴ, ἡ Κελτικὴ, ἡ Ἰνδο-
ἰνδική, ἡ ἐκαστὴ ἐπικρατεῖ ἐντὸς ὁρισμένων γεωγραφικῶν ὁρίων, οὕτω
δίκαιον εἶναι νὰ μὴ λησμονήσωμεν καὶ τὴν φθερικὴν φυ-
λὴν, ἥτις ἐπιπολάζει ἐπὶ μεγάλου μέρους τῆς μεσημβρινῆς
Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ μῆτε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα μῆτε
κατὰ τὸν πληθυσμὸν ὑπολείπεται τινός τῶν ἤδη μνημονευ-
θεισῶν φυλῶν. Εἶναι ζήτημα σπουδαιότατον νὰ ὁρισθῇ ἡ
καταγωγὴ τῆς φθεῖρος. Εἶναι ἰθαγενὴς ἄρα γε ἐκ τῆς Εὐ-
ρώπης, ὅπως οἱ παλαιῶν αὐτῆς κάτοικοι Δρυῖδαι, ἢ κα-
τάγεται κυρίως ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, συμμετέσχε δὲ τῆς
μεγάλης προϊστορικῆς τῶν Ἰνδογερμανικῶν ἐθνῶν μετανα-
στεύσεως μέχρι τῆς βορείου Εὐρώπης ; Ἡ ἀνάπτυξις τῆς
σανακριτικῆς φιλολογίας καὶ τῆς ἱερογλυφικῆς κλειδὸς θέλει
λύσει ποτὲ καὶ τὸ περισπούδαστον τοῦτο ζήτημα μετὰ το-
σοῦτων ἄλλων ἐθνολογικῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δέον νὰ
διαγράψωμεν, τοῦλάχιστον διπλωματικῶς, τὰ κυριώτερα
σημεῖα τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων, πέραν τῶν ὁποίων δὲν
ἐπεκτείνεται ὁ φθερικὸς πληθυσμός. Μετὰ τὸν διπλωμα-
τικὸν καθορισμὸν τῶν νέων ἐλληνικῶν ὁρίων δὲν εἶναι δύ-

Ἡ σκηνὴ δὲν ξεύρομεν ποῦ.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τοίχου κρέμανται δύο ὥρολόγια.

Ἀποτείνονται πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον.

— Δέ μοι λές γιατί ἐδῶ ἔχουνε δύο ὥρολόγια;

— Γιά νά μὴν ἐμποδίζονται ὅταν βλέπουν δύο μαζύ.

Τί Ζῶ—ποτὸς εἶναι πάλι αὐτὸς ὅστις θέλει οἱ βουλευταὶ τῶν προσαρτηθεῖσων ἐπαρχιῶν νὰ ἐκλέγωνται κατὰ τὸν τουρκικὸν, λέγει, τρόπον! Βρὲ Αἰὼν, δὲν σὲ φθάνει τάχα-τες ὁ Φιλήμων καὶ πρέπει νὰ συνάξης ὑπὸ τὸ σανδζάκ Σε-ρίφ τῆς Ὀσίας Μωρίας σου ὅλους τοὺς Ζῶ—ποτοὺς καὶ Νε-γροπόντηδες;

Ἄλλος θεατρικὸς συρμὸς εἰσέχθη ἐφέτος εἰς τὸν Ἀπόλ-λωνα. Τοῦ αὐτοῦ καθίσματος ἐκδίδονται δύο ἀριθμοί, πα-ρουσιάζονται δὲ πρὸ τῆς αὐτῆς ἐρωμένης, διαστάσεων τῆς λιγνοτέρας κόρης τῶν Ἀθηνῶν, δύο ἐρωμένοι.

— Τὴν ἀγκάλην σου, κυρία Κάθισμα.

— Εὐχαρίστως Κύριε· εἶμαι ὅλη ἰδικόν σας.

Παρουσιάζεται ὁ δεῦτερος.

— Τὰ γόνατά σας, Κυρία Κάθισμα.

— Εὐχαρίστως Κύριε, ἀλλὰ βλέπετε τὰ ἔχω δώσει εἰς ἄλλον. Ἄν θέλετε νὰ καθίσετε ὀπισθέν μου ἢ ἔμπροσθέν μου.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπισθεν εἶναι κατελημ-μένα.

Τί συμβαίνει τότε; Ὅταν καὶ οἱ δύο εἶναι ὁπαδοὶ τῆς εἰρήνης, τότε καλῶς. Ἀλλ' ὅταν ἓνας τύχη νὰ ᾔηται δικα-στής καὶ νὰ καλῆται Ἡλιάδης καὶ ὁ ἄλλος τύχη νὰ εἶναι ἀξιωματικὸς τῆς οἰκονομίας καὶ νὰ λέγεται Πανδζάρας, τότε τί γίνεται;

Τὸ τί γίνεται τὸ ἐξετάζουν αἱ γινόμεναι ἀνακρίσεις τοῦ κατὰ Ἡλιάδην καὶ Πανδζάραν σκανδάλου.

Ἀλλ' ἡ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου ἐξακολουθεῖ νὰ παίζει καθ' ἐσπέραν τὸ ἀηδὲς αὐτὸ παιγνίδιον, ὅπερ ἐπειδὴ εἰς οὐδὲν θέατρον γίνεται ἢ ἐγένινεν ἔως τώρα, νομίζομεν ὅτι προέρχεται ἐκ καθαρᾶς κερδοσκοπίας, εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας ἣτις πρέπει νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ θέατρον καὶ τοῦ βαλαντιοῦ τῶν φοιτητῶν αὐτοῦ.

Συμβαίνει καὶ ἐν ἄλλο.

Πηγαίνετε ν' ἀγοράσητε εἰσιτήριον εἰς τὰς 6 μ. μ.

— Τί θέσιν ἔχεις ἐρωτᾷτε.

— Ἀπὸ τὸ τρακόσα καὶ κάτω, σὰς ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλλη-λος.

— Πολὺ καλὰ, δώστέ μου μίαν.

Ἐνῶ βγάζετε νὰ πληρώσητε, ἔρχεται ἄλλος ζητητὴς θέ-σεως.

— Τί θὰ μοι δώσης ἀπόψε, ἐρωτᾷ τὸν ὑπάλληλον.

— Τί θέλετε, ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος ἐνώπιόν σας, τὸ 40, τὸ 60, τὸ 20;

— Δός μου τὸ 20, τὸ 1.

Αὗται αἱ διακρίσεις εἶναι εἶδος ἀντλίας, ἣτις δὲν ξεύρο-μεν διὰ ποίου εἶδους πίεσεως ἀναβάζουν τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ῥωμοῦ, μὲ ὅλον του τὸ δίκαιον, διότι εἶναι ἀνυπόφορον ὁ Κατοίμπαλης ἐν Φαλήρῳ καὶ ὁ Κωστόπουλος ἐν Ἀθήναις νὰ σοῦ γίνωνται εἰσηγηταὶ νέου πολιτισμοῦ διακρίσεων καὶ προτιμήσεων.

Πῶς δὲν βρίσκουν καὶ κἀνὲν νέον ἀλφάβητον!

Εἰς ἀνταποκριτὴς τοῦ Τηλεγράφου ὀνομάζει τὴν ἀπὸ Ἀργους εἰς Κόρινθον νέαν ὁδὸν ἀπάγκαλον καὶ εὐστοχον ἔργον· τὸν δὲ ἐργολάβον τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἀεκτακτον ἄν-θρωπον τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποστηρίξη ἡ κυβέρνησις.

σκολον ἄνευ συνδιασκέψεως καὶ ἄνευ ἐπιστρατεύσεως νὰ τε-θῶσι καὶ τὰ ὅρια, ἐν οἷς ζῇ καὶ θριαμβεῖ ἡ φθεῖρα.

Ἀπὸ τῆς ὑψηλοτάτης κορυφῆς τῶν Πυρηναίων, ἣτις ὀνο-μάζεται κορυφὴ τῆς Μεσημβρίας ἢ τῆς Βιγόρας, ἐπαρχίαι τῶν ἄνω Πυρηναίων, ἄρχεται ἡ ὁροθετικὴ γραμμὴ (ligne de démarcation) τοῦ φθειροβασιλείου. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ταύτης, ἣτις δεσπόζει ὅλης τῆς σειρᾶς τῶν Πυρηναίων καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπάρχει ξενοδοχεῖον, θαμιζόμε-νον ὑπὸ περιηγητῶν ρωμαντικῶν, οἵτινες κοιμώμενοι μίαν νύκτα ἐν αὐτῷ, δύνανται νὰ ἐφοδιασθῶσιν, ἂν εὐαρεστῶν-ται, μὲ τὰ ἀντικείμενα τῆς παρουσίας πραγματείας. Ἡ ὁ-ροθετικὴ αὕτη γραμμὴ ἀκολουθεῖ τὰς δειράδας (crêtes) τῶν Πυρηναίων πρὸς ἀνατολὰς, ἐνοῦται μετὰ τῶν νοτίων Ἀλ-πεων, μεταβαίνει διὰ τῆς Βενετίας εἰς τὴν πρώτην συνάγκειαν (thalweg) τῶν Καρπαθίων ὀρέων, περιλαμβάνουσα οὕτω πᾶ-σαν τὴν νότιον χώραν τὴν διαβρεχομένην ὑπὸ τοῦ Δουνά-βεως, ἔπειτα συμμίσγεται μὲ τὰς τελευταίας ἀκρωρείας τῶν Οὐραλίων· ἀκολούθως εἰσβάλλει εἰς τὰ Καυκάσια ὄρη, τῶν ὁποίων τὴν πρὸς βορρᾶν διεύθυνσιν ἀκολουθεῖ ἀπὸ κο-ρυφῆς εἰς κορυφὴν μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καμσάτικας. Οὕτως ἡ Ἰσπανία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Ἰταλία, ἡ νότιος Αὐ-στρία, ἡ Ἑλλάς, αἱ Παραδουνάβειαι Ἡγεμονεῖαι, ἡ Τουρ-κία, ἡ ἀνατολικὴ Ῥωσία, μέγα μέρος τῆς Σιβηρίας ἀπο-τελοῦσι μίαν οἰκογένειαν λαῶν φθειριῶντων. Καὶ τῆς μὲν

Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλλίας αἱ φθεῖρες ἔχουσι τὸ χρῶμα κιτρινωπὸν ὀλίγον καὶ σχῆμα μᾶλλον ἐπίμηκες· τῆς Ἰτα-λίας εἶναι ξανθότεραι μὲν καὶ στιλπνότεραι, ἀλλὰ μικρότε-ραι καὶ σφαιρικώτεραι· τῆς Ἑλλάδος ἔχουσι κατὰ τὸ κέν-τρον τοῦ σώματος αὐτῶν μέλανα ὄγκον, ἀποστάζοντα μπο-μπότας, τῆς Τουρκίας εἶναι λευκότεραι καὶ λιπαρότεραι ἔνεκα τῶν καϊμακίων καὶ τσουρεκιῶν, τῶν παραδουνάβειων ἡγεμονειῶν αἱ φθεῖρες εἶναι λευκαὶ καὶ καλλίσωμοι ὥς Οὐγ-γαρίδες καὶ τέλος αἱ τῆς Ῥωσσίας ὅσω προχωροῦσιν πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, τόσῳ καθίστανται ἐρυθρότεραι. Ἀλλ' οὐχ ἥττον οὐσιώδης φυλετικὴ διαφορὰ δὲν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ δὲν ἀποτελοῦσιν, ὅπως οἱ ἄνθρωποι, διά-φορα ἔθνη καὶ κράτη μηδὲ πολεμοῦσι καὶ ἀλληλοσφάζονται.

Μίαν ἔχουσιν ὅλοι πατρίδα

Μίαν πίστιν καὶ ἓνα θεόν·

Τὴν αὐτὴν ὅλοι τρῶν πιτυρίδα,

Τὸν αὐτὸν συγκροτοῦσι λαόν.

III

Πολλάκις εἰς τὰς ἐνδοτέρας πτυχὰς τοῦ ἐγκεφάλου μου βρίσκουσιν οἱ ὀδυνηροὶ διαλογισμοὶ τῆς ἀκάρπου μου νεό-τητος καὶ αὐχμηροῦς ἀναδίδει καπνοὺς περίθερμος ἡ ἐπιφά-

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Εἰς τοῦ Φαλήρου κάθουμαι μονάχος τ' ἀκρογιάλι,
Τὴν ἄπιστη τὴ θάλασσα κυτιάζω πέρα πέρα,
Κι' ἀμέσως τὸ καππέλο μου πετῶ ἀπ' τὸ κεφάλι,
Γιὰ ν' ἀναπνεύσω καθαρὸ τῆς θάλασσας ἀέρα.
Τί πέλαγος καὶ τί δροσιὰ! . . μόνο ἐδῶ ἡ σκόνη
Τὰ μάτια δὲν στραβώνει

Ὁ ἥλιος κατακόκκινος 'στὴ δύσι του κατέβη,
Καὶ τὸ φεγγάρι τρέχοντας 'στοὺς οὐρανοὺς θωρῶ,
Ἀργυρωμέν' ἡ θάλασσα ἐδῶ κι' ἐκεῖ σαλεύει,
Ποῦ φαίνεται 'στὰ μάτια σου σὰν φίδι ἀργυρό.
Δὲν ξέρω ἢ παραβολὴ αὐτὴ πῶς σὰς ἐφάνη,
Ἄλλ' ἂν καὶ δὲν σὰς ἄρσες, γιὰ μὲ τὸ ἴδιον κάνει.

Ῥεμβάζω μὲ τὴ θάλασσα, θυμούμαι τὴν πατρίδα,
Τὸν πόλεμο, τὸν Μπούμπουλη, τὴν Ἄρτα, τὴν εἰρήνη,
Καὶ μοῦρχεται ἡ ὄρεξις νὰ φάω μιὰ μερίδα,
Μὰ ἔλα ποῦ ἡ τσέπη μου καθόλου δὲν βαρύνει.
Θὰ φάγω ὅμως, τέλειωσε, δὲν φεύγω ἀπ' ἐδῶ . . .
Ἐ! ξενοδόχε, φέρε μου τὴ λίστα σου νὰ 'δῶ.

Μοῦ φέρνει ὁ λοκάντατζης μιὰ μπόλικη πορτσιόνα,
Καὶ μιὰ στιγμή τὸν πόλεμο καὶ τὰλλα λησμονῶ . .

Μὰ ἔξαφνα θυμήθηκα καὶ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα,
Καὶ τότε ἐκατάλαβα 'στ' ἀλήθεια πῶς πεινῶ.
Τί ἄνθρωπος ὁ Περικλῆς! . . τί δόξα αἱ Ἀθῆναι! . .
Ἀλλὰ θαρρῶ καὶ τὸ φαγεῖ πῶς ἄσχημο δὲν εἶναι.

ὦ! εἶναι ἀριστούργημα νὰ τρῶς εἰς τ' ἀκρογιάλι,
Καὶ τὴν δροσιὰ τῆς θάλασσας τὸ στήθος σου νὰ πέρνη,
Νὰ χώνης μὲς 'στὸ πιάτο σου καὶ χέρια καὶ κεφάλι,
Κι' ἀδιάκοπα ὁ μάγειρας πορτσινίταις νὰ σοῦ φέρνη.
ὦ! εἶναι ἀριστούργημα νὰ τρῶς καὶ νὰ φουσκώνης,
Μὰ ὑπεραριστούργημα λεπτὸ νὰ μὴν πληρώνης.

Τί κρῖμα, τί κακούργημα 'στὰ τωρινά μας χρόνια
Νὰ μὴν ἰδοῦμε πόλεμο, καπνοῦ καὶ σκόνης νέφη . . .
Ἐ! ξενοδόχε, φέρε μου καὶ μιὰ μακαρόνια!
Δὲν ξέρω πῶς ὁ πόλεμος μοῦ φέρνει τόσο κέφι.
ὦ! θάλασσαις καὶ κύματα, ἀστέρις καὶ φεγγάρια,
Ἐναν καιρὸ μᾶς βλέπατε μεγέλα παλληκάρια.

Γιὰτί, καυμένη Μπούμπουλη, μ' ἓνα δαυλὸ Κανάρη
Δὲν ἔφερες τῆς Τούρκικαις ἀρμάδαῖς ἄνω κάτω;
Γιὰτί ὦ ὑποδρόχιό τοῦ Ἑλλήνα Γρυπάρη,
Μνημα νὰ 'βρῆς παντοτεινὸ 'στῆς θάλασσας τὸν πάτο;
Ποῦ εἶν' ἐκεῖνοι οἱ καιροὶ, οἱ στόλοι, τὰ φουσάτα; . .
Ἄχ! πῶς περνοῦν τὰ νεῖατα!

νεῖα τοῦ κρανίου μου· οἱ κρόταφοί μου ἀναφλέγονται, ἡ κορυφή μου ὀρθοστατεῖ ἐκ φρίκης καὶ ἀηδίας, τὰ ὦτά μου λάμπουσιν ὡς τεμάχια χαλκοῦ κατεργασμένου καὶ τὸ μέτωπόν μου συνάγει νεφέλας σκοτεινάς. Κατὰ τὰς λυπηρὰς ταύτας στιγμὰς, καθ' ἃς τὸ λογικὸν ὄν στενάζει ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν τυραννίαν τῆς φύσεως, πόσον ἤθελεν εἶσθαι παρήγορος ἡ ἀφανὴς παρουσίᾳ μιᾶς τινος φθεῖρας, ἀπορροφούσης ἡσυχίᾳ ὀλίγον τι θερμὸν αἶμα ἐν τινὶ ἐσχατιᾷ τοῦ κρανίου! Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀνακούφισιν ταύτην κατέλιπεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁ τὰ πάντα συναρπάσας πολιτισμὸς. Τὰς φθεῖρας τῶν τριχῶν διεδέξαντο αἱ φθεῖρες τῆς καρδίας καὶ τὰς ἀνεπαίσθητους καὶ σωτηρίους φλεβοτομίας τῶν φθειρῶν αἱ ἀγωνίαι τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς φιλοδοξίας. Ἐν ἀρχαιοτέρᾳ ἐποχῇ οἱ πατέρες ἡμῶν δὲν εἶχον ἄλλην φροντίδα ἢ νὰ καθαρίζωσι τὸ ὑποκάμισον αὐτῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἡμεῖς δὲ ἔχομεν νὰ καθαρίσωμεν τὴν κοινωνίαν ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς κομμουνιστικῆς λύμης! Ἐμπροτίμων νὰ θρέψω λαὸν ἐκατομμυρίων φθειρῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ἢ νὰ τρέφω τὸ ἴνδαλμά σου ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, ὦ κόρη, ἥς τοὺς πλοκάμους οὐδεμίᾳ φθειρὶ διετάραξέ ποτε. Ἀντὶ νὰ εἶσαι ἀπληστος καὶ ἀνήσυχος φθειρὶ τῆς καρδίας μου, διατί νὰ μὴ εἶσαι εἰρηνικὴ καὶ ἀβροδίαιτος φθειρὶ τῆς κεφαλῆς μου ὡς ἡ τρυγὼν τοῦ δάσους; πόσα τρυφερά ἐιδύλλια δὲν θὰ ἔγραφον τότε πρὸς δόξαν σου! διότι ἀνευ φθειρῶν ἐιδύλλια δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν.

Στοιχηματίζω ὅτι ὁ Θεόκριτος ἦτο ἡ πολυφθειροτέρα τῆς ἀρχαιότητος κεφαλὴ. Ἀλλὰ σήμερον τὴν κλασσικὴν τέχνην διεδέξατο ἡ ῥωμαντικὴ σχολή, ἥτις ἐπλάσσε τοσοῦτους στεναγμούς καὶ τοσαῦτα δάκρυα, ὅσας ἡ ἀρχαιότης ἀπῆρθε φθειρας. Καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐφθειρίων κατὰ κόρον, ἀφ' οὗ δὲ παρίστανται λουόμενοι καὶ κτενιζόμενοι κατὰ πᾶσαν ὥραν, ἐν ᾧ ὁ θεὸς τῶν νεωτέρων χρόνων στερεῖται μὲν τοιούτων ζωντανῶν ιδιοτήτων, πλήθει ὅμως μεταφυσικῆς καὶ κενολογίας. Καὶ σήμερον ἐτι τίνες διασώζουσιν ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν ὡς προπατορικὸν κειμήλιον τὴν φθεῖρα; Αἱ ἐντιμότεραι τῆς κοινωνίας τάξεις, ὁ στρατός, οἱ γεωργοί, οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἀγωνισταὶ καὶ τινες ἀρχιερεῖς. Καὶ μετὰ τῶν κομμάτων ποῦ ὑπάρχει πλειοτέρα φθεῖρα; Παρὰ τῇ ἀντιπολιτεύσει πάντοτε ἀναμφιβόλως, καθ' ὅσον οἱ τῆς συμπολιτεύσεως λαμβάνουσι παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου τακτικῶς μετὰ τῶν ἐξόδων τῆς τροφῆς καὶ τὰ τῆς καθαριότητος. Καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡμῶν τίς εὐδοκίμει περισσότερο; Ὁ Σουρῆς, ὅστις παραπονεῖται ὅτι τρέφει γεννασιώδως φθεῖρας, ἐν ᾧ χρόνῳ πεινᾷ ὁ ἴδιος χάριν τῆς Μούσης. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Βλάχου καὶ αὐτὰ τὰ ὀλιγαρκέστατα ταῦτα ζωῖα θνήσκουσιν καὶ ἀφανίζονται ἐξ ἀτροφίας· εἶναι δὲ ζήτημα, ἂν ἡ κεφαλὴ τοῦ προέδρου τοῦ Ἑθνικοῦ Συνασπισμοῦ δύναται νὰ γεννήσῃ μίαν

Ἀνοίξετε, ἀνοίξετε σεῖς, τῶν προγόνων τάφοι,
Στέρεψε θάλασσα καὶ σὺ καὶ γίνε μιὰ στερεὰ,
Καὶ φέρε μου, λοκάντατζη, κι' ἕνα καλὸ πιλάφι,
Νὰ θυμηθῶ τὴν Ἄρτα μας καὶ τὴν ἐλευθερίαν.
Ἐλευθερίαν! . . τί βάλαμο μὲς 'στὴν καρδιά μας χύνει,
Καὶ μάλιστα σὰν ἔρχεται μὲ τάξι καὶ εἰρήνῃ.

Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός! . . ἔφαγα τρεῖς μερίδες,
Ἐνα ῥομπιὶφ περίφημο, πιλάφι, μακαρόνια . . .
Ἐκαμα τόσους ρεμβασμούς, δνειράτα, ἐλπίδες,
Καὶ τωρινὰ θυμήθηκα καὶ περασμένα χρόνια.
Τί κρίμα ποῦ δὲν ἔφαγα καὶ βωδινὴ μπριτζάλα . . .
Ἐ! Ξενοδόχε, γράψε τα, κι' εἶναι 'δικά μου ὄλα.

Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὰς ἡμέρας ταύτας τὴν δημοσιογραφίαν τῶν Ἀθηνῶν κα-
τεκρίνουν αἱ δεσποινίδες διπλωματοῦχαι δημοδιδασκά-
λισαι. Ἡ Ἐλενίτσα ἔλαβε δίπλωμα α'. τάξεως, ἡ Μαριο-
τίτσα β'. τάξεως καὶ οὕτω καθεξῆς. Φεῦ! διατί νὰ μὴ φορ-
ρῶνται καὶ τοὺς συντάκτας σατυρικῶν φύλλων αἱ ἀπό-
φοιτοι τοῦ Ἀρσακείου;

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν 24 Ἰουλίου ἐν τῷ θεάτρῳ
Ἀπόλλωνος ἐδολοφονήθη αἰσχροῦς ὁ Ἰσπανὸς κόμης Δαλμα-
βίδας ὑπὸ τινος πρώην κουλουρτζῆ καὶ νῦν ἡθοιοποῦ, καὶ

ἔλαβε καιρίας τινὰς πληγὰς ἡ ἐρρωμένη αὐτοῦ δεσποινίς.
Ροζίνα ἐξ ὧν ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ ἐπιζήσῃ.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου διηγοῦνται θαυμάσια περὶ
τῆς ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς τοῦ πρώην ἐν Ἀθήναις ρώσου
πρεσβευτοῦ Σαβούρφ. Δὲν ἐπιτρέπεται ἄρᾳ γε νὰ ἐρωτη-
σωμεν τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν παρὰ τίνων ὁ διπλωμάτης
ἠγόρασεν ἐν Ἀθήναις τὰ ἀρχαιολογικὰ του κειμήλια;

Χαρακτηριστικὸν τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἑλλήνων Βουλευ-
τῶν καὶ ὑπαλλήλων εἶναι ὅτι ὁ Κ. Αἴας Καραβίας πρῶην
Βουλευτὴς καὶ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Λάρνακι τῆς Κύ-
πρου ἐδέχθη ὑπηρεσίαν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως παρὰ τῇ
Διοικήσει τῆς νήσου ταύτης. Μήπως ὁ Χόβαρτ δὲν ἔγεινε
Τούρκος πασᾶς;

Οἱ νέοι Κάδμοι οἵτινες θὰ εἰσαγάγουν τὸν πολιτισμὸν
εἰς Θεσσαλίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ὁ Πηγαδιώτης τοῦ
Ἀριστοφάνους, ὁ Παπασπυρίδης τῆς Ἑθνικῆς Γνώμης καὶ
ὁ Οἰκονομίδης τοῦ Φάρου τῆς Ὀρθροῦς.

Ἴδου εἰκὼν τοῦ Κουρίως τῆς Σιβιλίας ἐν τῷ Ἀπόλ-
λωνι: Τενόρος ἱεροφάντης εἰδικὸς διὰ κηδεῖας. Ῥοζίνα,
Κοκκῶνα ἀπὸ τῆς Κουκουβάουνης. Μπουφόνος, οὐφ! ὄνος.
Φίγαρος, χοροδιδάσκαλος Βαλάσης. Μπάσος, μπασοβιάλα
μονόχορδος.

Πρὸς ὅλους μαζί:
Ὁ Θεὸς γὰ σᾶς συχωρέσῃ!

ἔστω καὶ χυδαιοτάτην ιδέαν, ἀφ' οὗ στερεῖται τῆς ἱκανότη-
τος νὰ θρέψῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον φθειρίδιον.

IV

Ὁ ἀναγνώστης ἂς συγχωρήσῃ ἡμῖν τὰς ἀτελείας τῆς διε-
ξαγωγῆς τοῦ σοβαροῦ, ἀλλὰ καὶ παραδόξου τούτου θέματος,
διότι βεβαίως ἐκ τοῦ ἐλαίου μιᾶς φθειρὸς δὲν δύναται νὰ
προκύψῃ αἴγλη φωτὸς ἀνεσπέρου· ἡ δὲ νοήμων ἀναγνώστρια
θὰ γνωρίσῃ βεβαίως χάριν ἡμῖν, διότι ἐκ συμπαθείας καὶ
εὐλαβείας πρὸς τὸ ὡραῖον φύλον παρελείψαμεν, προκειμένου
περὶ τῆς γενεαλογίας τῆς φθειρὸς, νὰ ἀναφέρωμεν καὶ νὰ
κρίνωμεν τὴν μυστηριωδεστέραν καὶ ἐρασμιωτέραν φθεῖρα,
ἥτις γαλουχεῖται ἐν τοῖς δροσερωτέροις καὶ ὡραιότεροις φυ-
λάμασι τοῦ ὡραίου φύλου.

Χεσμές ὁ Ἰμβριος.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΡΩΤΙΚΗ.

Τὴν εἶδα, ναί! . . ἐσήκωνε ψηλὰ τὸ μισοφῶρι,
Καὶ μόνῃ της καμάρωνε τὸ θεῖο της ποδάρι.
«Μ' ἐπλήγωσες» τῆς φώναζα, μὰ ἡ σκληρὴ ἡ κόρη
Δὲν ἔπερε χαμπάρι.

Δὲν μ' ἀγαπᾷ; ὁ ἔρω μου τὸ στήθος μου δὲν καίει;
Δὲν βλέπεις πῶς κατήντησα γιὰ σένα μοναχά;
Δὲν βλέπεις τὴν χλωμάδα μου, τὸ μάτι μου ποῦ κλαίει;
Κι' αὕτῃ γελοῦσε χά! χά! χά!

Δὲν βλέπεις πῶς τὸ στήθος μου τὸ τρώγει ὁ καρκίνος;
Μὰ σὺ γελᾷς 'στὸ κλάμμα μου 'στὸν πόνο τὸ βαρύνει.
Πολὺ καλὰ ἂν ἤμουν βλαξ θὰ γίνω τώρα κτῆνος
Σκύλος ὥσάν καὶ σέ, σκληρή.

Βέη.